1 A 565/2002 - 15

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **O. M.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované ve věci poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 16. 1. 2002 byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci nárok na poskytnutí částky za dobu od 11. 10. 1949 do 12. 12. 1950 nevznikl, protože v této době nebyl ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, ale v táboře nucených prací, přičemž podle ustanovení § 2 odst. 1 citovaného zákona se zákon vztahuje pouze na dobu věznění mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990, která byla zcela nebo zčásti zrušena podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudních rehabilitacích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze. Žalobce v něm popsal okolnosti svého zařazení do tábora nucených prací a následky, které měl pro něj a jeho rodinu pobyt v táboře. Vzhledem ke svému věku a špatnému zdravotnímu stavu žádal o kladné vyřízení své žádosti.

Žalovaná ve svém vyjádření poukázala na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. a zdůraznila, že citovaný zákon se nevztahuje na osoby, které byly umístěny do tábora nucených prací. Žalobce tudíž není osobou oprávněnou pro poskytnutí jednorázové peněžní částky podle citovaného zákona, a proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí potvrdil.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze, který byl věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí ve věci, tak do 31. 12. 2002 neučinil, byla věc tímto soudem postoupena Nejvyššímu správnímu soudu s poukazem na ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."), podle něhož nestanoví-li zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona (tj. 1. 1. 2003) a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce požádal v zákonné lhůtě o poskytnutí jednorázové peněžité částky z titulu oprávněné osoby uvedené v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., neboť měl za to, že splňuje zákonné předpoklady. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 1. 1992 č.j. VSC/1-2151/91 bylo v souladu se zákonem č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích (dále jen zákon č. 87/1991 Sb.), vyhověno žádosti žalobce o odškodnění za dobu od 11. 10. 1949 do 12. 12. 1950 strávenou v táboře nucených prací a byla mu přiznána peněžní náhrada ve výši 35 083,- Kč.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se zákon vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

Žalobce není ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. oprávněnou osobou, protože nebyl v době od 25.2.1948 do 1. 1. 1990 vězněn. Žalobce byl v době od 11.10.1949 do 12.12.1950 zařazen do tábora nucených prací. Rozhodnutí o zařazení do tábora nucených prací vydaná podle zákona č. 247/1948 Sb., o táborech nucené práce, byla zrušena ustanovením § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a podle odst. 2 citovaného ustanovení byl příslušný ústřední orgán státní správy povinen poskytnout peněžní náhradu za dobu strávenou v táboře nucených prací. O poskytnutí peněžní náhrady v souladu s citovaným ustanovením Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

Účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, když žalobce neměl v řízení úspěch a žalované žádné náklady s tímto řízením nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu